

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Сви смо ми, браћо и сестре, слуге Божије а самим тим и дужници Божији. Тачно онако као што каже данашње Свето Јеванђеље када је господар један полазећи на пут позвао слуге своје и поделио им своје благо. Једном је дао десет или пет таланата, једноме два а једноме један. Зашто је тако неравномерно распоредио? Каже Јеванђеље, свакоме према његовој моћи. Знао је господар, познавао је своје слуге и знао је шта ко може да уради. И господар је отишао. Онај слуга који је добио пет таланата радио је, онај што је добио два радио је и он са њима, и чекали су да се господар врати. После неког времена дошао је господар и почео је да своди рачуне са својим слугама. Онај са пет таланата, прилази му и смерно каже: „Господару, дао си ми пет таланата, ја сам радио и још пет зарадио, ево ти твоје!“ Господар га похваљује: „Добри и верни слуго, у маломе био си ми веран, над многим ћу те прославити. Уђи у радост господара свога.“ Прилази онај што је добио два таланта, исто говори: „Ја сам радио, зарадио још два са њима и ево ти твоје.“ И он само што је умножио, дакле, дупло умножио као онај први, добија исту похвалу: „Добро, слуго добри и верни, у маломе био си ми веран, над многим ћу те прославити, уђи у радост господара свога.“ Прилази трећи слуга и уместо да полаже рачуне он почиње да вређа господара свога: „Знао сам да си ти тврд човек, жањеш где ниси сијао и сабираш где ниси вејао, зато се ја уплаших од тебе, твоје благо закопах у земљу и ево ти твоје.“ Господар, обраћа се њему, и каже: „Зли и лењиви слуго, знао си да сам ја такав. Што ниси моје благо дао трговцима, они би радили са њим, добили неку добит, ја бих примио своје са добитком, него си закопао моје благо“; и наређује слугама, „узмите овога лењога слугу и баците у таму најкрајњу, онде ће бити плач и шкргут зуба.“

Обична прича али велика мудрост, браћо и сестре. Сви људи које је Бог послао у овај свет, на ову земљу добили су од Бога одређене дарове. Дарови Божији у нама, шта су то? Душа! Какав огроман дар! Ко је могао дати душу човеку ако не само Бог! То је тај Господар који

дели таланте Своје. Тело, и оно је од Бога. И то је дар Божији, и то је талант Божији. Чула у телу којима општимо са околним светом. И то је дар Божији. Јеванђеље Христово, заповести Божије и то је дар Божији нама људима да би по њима живели, да би умножавали те дарове и тако заслужили оне речи којим се удостојише она двојица верних слугу. Дакле, Бог је свакога од нас обдарио. Никога није лишио тих својих дарова а неке је посебно дао и неке изузетне таланте као таланте да буде научник, да буде проналазач, да буде филозоф, да буде мудрац и тако; то су посебни дарови Божији. А људи, каква је њихова дужност? Шта они треба да узврате Богу, Господару своме, на оваквом обилном благу, на овом богатству које смо добили? Доброта и верност – то је оно што Бог од нас очекује. Зато и каже: „Добри и верни слуго.“ Шта значи доброта? Значи да познајемо оне дарове које је Бог нама дао: вечну правду, вечну мудрост, вечну истину, вечну љубав, вечни живот. То је та доброта а верност је оно да се трудимо да те дарове умножимо.

Како ми показујемо доброту и верност? Онако као и она прва двојица слугу, својим трудом и радом на умножавању Божанских дарова у нама. Тај труд, тај рад није лак, браћо и сестре. Није био лак ни оним слугама. Сачувати душу своју захтева огроман рад, рад целог живота да душу своју сачувамо од греха, од страсти, од зла свакога и да је вратимо Богу онако чисту и уредну као што смо је и добили. Срце човеково, такође, треба сачувати од прљавих мисли, од гадних жеља, своју вољу сачувати од рђавих дела. Све дарове Божије да бисмо сачували треба се много и много трудити. Молитва, хоћемо да имамо молитву, морамо се много потрудити да би ту молитву стекли јер молитва је навика, колико се човек моли. Што се више моли све му се више тражи молитва, све више осећа потребу и нема краја молитви. Љубав према ближњему, љубав према Богу, такође заповест Божија, захтева огроман труд и рад да бисмо то показали и пројавили. Чак, љубав према непријатељу – 'љубите и непријатеље своје'. Колики је ту труд потребан да човек стекне такву љубав, браћо и сестре.

Заиста, ми само нашим трудом и нашим радом у целом животу нашем можемо да покажемо да нисмо закопали дарове Божије у земљу. Онај трећи слуга који закопа таланте Божије, благо Божије у земљу, он је све дарове Божије презрео. Није хтео да зна за Бога, није хтео да зна за душу, није хтео да зна за пост, за молитву, за било какву заповест Божију, обратио је сву пажњу само на земљу, на тело своје и тако је благо господара свога закопао у земљу тела свога. И зато се показао и зао јер у Бога није веровао лењи слуга и јер се није трудио да благо господара свога умножи и разради. То је, браћо и сестре, судбина свакога човека, сви се ми налазимо у данашњем Јеванђељу. Човек мора бити са једним од ових слугу или са оном двојицом или са оним трећим. Нема другог начина да проживимо овај живот. Или ћемо сарађивати и умножавати дарове Божије у себи или ћемо их закопати у земљу, трећега нема.

Нека би Бог, молитвама свете Богородице, светих угодника Божијих који Богу угодише трудом својим и радом својим и постадоше достојни оних блажених речи, нека би они и нама помогли да и ми у животу своје сачувамо благо Господара свога, да га умножимо трудом и радом, да се покажемо добрим и верним слугама како бисмо и ми у онај дан наплате Божије, када будемо полагаали рачуне како смо кућили кућу душе своје пред Богом, да се и ми удостојимо оних блажених речи: „Добри и верни слуго, у маломе био си ми веран, уђи у радост Господара свога.“

Нека би нас Господ примио у Своју радост, у Царство Небеско да тамо и ми са свима који су Богу угодили славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин!